

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 12898/2025
05.03.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Драгане Бољевић и Јасмине Симовић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Константин Ранков адвокат из ..., против тужене ББ из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1348/2025 од 04.06.2025. године, на седници одржаној 05.03.2026. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1348/2025 од 04.06.2025. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 1348/2025 од 04.06.2025. године одбијена је жалба тужиоца и потврђена пресуда Вишег суда у Зрењанину П 35/24 од 04.02.2025. године којом је одбијен тужбени захтев којим је тражено да се утврди да је тужилац власник непокретности уписаних у ЛН 152 КО ... и то: кп. бр. 1684/1, површине 1ха 02а 79м2, кп. бр. 1684/1 површине 55а 10м2, кп. бр. 1684/2, површине 53а 27м2, кп. бр. 1684/2 површине 1ха 06а 14 м2, кп. бр. 1605/1 површине 47а 58м2, кп. бр. 1605/3 површине 23а 81м2, кп. бр. 2392/3 површине 57а 55м2, кп. бр. 2543/2 површине 46а 04м2, кп. бр. 2543/2 површине 11а 51м2, кп. бр. 2637 површине 87а 87м2, кп. бр. 2637 површине 29а 28м2, кп. бр. 2682/11 површине 1ха 15а 87м2, кп. бр. 2682/11 површине 41а 95м2, кп. бр. 2821 површине 57а 33м2, кп. бр. 2710/1 површине 73а 73м2, кп. бр. 2530 површине 1ха 09а 30м2, кп. бр. 1228 површине 84а 05м2, кп. бр. 1738/1 површине 57а 55м2, кп. бр. 1738/3 површине 57а 55м2, кп. бр. 2527/1 површине 91а 25м2, кп. бр. 2527/1 површине 22а 80м2, кп. бр. 3320/3 површине 1ха 60а 47м2, кп. бр. 3320/10 површине 06а 84м2, кп. бр. 2548/8 површине 1ха 19а 68м2, кп. бр. 2676 површине 85а 02 м2, кп. бр. 2676 површине 28а 34м2, кп. бр. 2821 површине 57а 33м2, кп. бр. 1806/2 површине 63а 37м2 и кп. бр. 3104/3 површине 84а 63м2, што је тужена дужна да призна и трпи.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка из члана 407. став 1. тачка 2. и 3. ЗПП и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду у смислу одредбе члана 408. Закона о парничном поступку и утврдио да је ревизија тужиоца неоснована.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, нити је у поступку пред другостепеним судом дошло до пропуста у примени или до погрешне примене које од одредаба овог закона, па нема ни повреде из члана 374. став 1. ЗПП. Указивање ревидента на битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 7. ЗПП, није било предмет оцене овог суда, будући да се ради о повредама које се не могу сматрати ревизијским разлогом у смислу одредбе члана 407. ЗПП. Нису учињене ни друге битне повреде одредаба парничног поступка на које се паушално указује ревизијом тужиоца.

Према утврђеном чињеничном стању, тужена је снаја тужиоца и током 2000, 2001, 2011. и 2021. године у својству купца закључила је више уговора о купопродаји непокретности (пољопривредног земљишта) са различитим физичким лицима као продавцима. У куповину тих непокретности тужилац је улагао своја средства стечена, према чињеничним наводима тужбе, док је живео у заједници са сином и снајом, овде туженом. Као власник предметних парцела у катастру је уписана ГГ, као носилац заједничке својине са супругом ВВ.

Тужена је у одговору на тужбу признала као тачне све чињеничне наводе тужбе и тужбени захтев тужиоца, али је првостепени суд оценио да у конкретном случају нису испуњени услови за доношење пресуде на основу признања, будући да се ради о захтеву којим странке не могу слободно да располажу (члан 3. став 3.), па је након извршеног увида у електронске податке из Катастра непокретности и утврђења да су као власници предметних парцела уписани ГГ и њен супруг ВВ, као носиоци заједничке својине, применом члана 211. став 2. ЗПП, одбио тужбени захтев тужиоца, оценивши да тужена ББ није пасивно легитимисана страна у овом поступку јер поступак за утврђење права својине на непокретностима мора бити усмерен на лица која су у јавним књигама уписани као власници непокретности које су предмет спора. Осим тога, уколико би се прихватила тврдња тужиоца да су спорне непокретности стицане у породичној заједници, према становишту тог суда, у конкретном случају не би постојала потпуна пасивна легитимација на туженој страни, јер је тужилац пропустио тужбом да обухвати сва лица која су евентуално допринела стицању у породичној заједници.

Другостепени суд је у поступку одлучивања о жалби тужиоца прихватио правну аргументацију првостепеног суда и основаним сматрао одбијање тужбеног захтева из разлога што на страни тужених не постоји потпуна пасивна легитимација.

По оцени Врховног суда, нижестепени судови су правилном применом материјалног права одлучили о тужбеном захтеву тужиоца.

Одредбом члана 211. ЗПП, прописано је да нужно супарничарство постоји ако по закону због природе правног односа тужбом морају да се обухвате сва лица која су учесници материјално правног односа (став 1). Ако сва лица из става 1. овог члана нису обухваћена тужбом као странке, суд ће да одбије захтев као неоснован (став 2). О нужном супарничарству суд води рачуна по службеној дужности (став 3).

Одредбом члана 195. став 1. Породичног закона прописано је да имовина коју су заједно са супружницима односно ванбрачним партнерима стекли радом чланови њихове породице у току трајања заједнице живота у породичној заједници представља њихову заједничку имовину. Према ставу 2. истог члана, члановима породице у смислу става 1. овог члана сматрају се крвни, тазбински и адоптивни сродници супружника односно ванбрачних партнера који заједно са њима живе, док је одредбом става 3. прописано да се на имовинске односе чланова породичне заједнице сходно примењују одредбе овог закона о имовинским односима супружника, осим одредбе члана 176. став 2. (уписивање у јавни регистар) и члана 180. став 2. (претпоставка о једнаким уделима).

У смислу цитираних одредаба закона, у тужби за утврђење права својине на непокретности на страни туженог морају бити обухваћена сва лица која су у јавним књигама уписана као титулари одређеног стварног права на непокретности – у овом случају права својине, као и сва лица која су допринела стицању у породичној заједници. Сва ова лица представљају јединствене и нужне супарничаре према којима се због природе правног односа спор може решити само на једнак начин, јер пресуда донета у поступку по тужби за утврђење права власништва на непокретној имовини има дејство према свима њима.

Како тужилац предметном тужбом на страни туженог није означио ГГ и њеног супруга ВВ, који су у јавним књигама уписани као носиоци заједничке својине на предметним непокретностима, нити је као туженог означио свог сина са којим је, према сопственим тврдњама, у време када су стечене предметне непокретности живео у породичној заједници, то је, супротно наводима ревизије, правилан закључак нижестепених судова да неозначавање свих нужних супарничара на страни туженог, применом члана 211. став 2. ЗПП, води одбијању тужбеног захтева, због непотпуне пасивне легитимације.

Наводима ревизије којима тужилац указује да је тужбу у овој правној ствари требало одбацити као непотпуну, применом члана 294. став 1. тачка 7. ЗПП, а не одбити тужбени захтев као неоснован због непотпуне пасивне легитимације, јер би у поступку по евентуално новој тужби тужиоца против ГГ, ВВ и ББ, тужени могли истаћи приговор пресуђене ствари, што би водило одбачају те нове тужбе, не доводи се у сумњу правилност побијане пресуде. Одредба члана 211. ЗПП је императивне природе и регулише услове под којима се може водити поступак у вези постављеног тужбеног захтева. Ако такав услов није испоштован, а могао је бити обухватањем на страни туженог свих лица који су учесници материјалноправног односа, суд ће такав тужбени захтев одбити као неоснован. Осим тога, у неком другом поступку који би тужилац покренуо по новој тужби у којој би као тужене означио све нужне супарничаре, та тужба не би могла бити одбачена због пресуђене ствари. Ово из разлога што је за основаност приговора пресуђене ствар између покренуте и раније правноснажно окончане парнице поред идентитета предмета спора и идентитета чињеничног основа на коме је тужба заснована, потребно да постоји и идентитет странака, што овде не би био случај, с обзиром да је тужбени захтев овде одбијен због непотпуне пасивне легитимације, па такав приговор тужених не би могао бити оцењен као основан.

Како се ни осталим наводима ревизије не доводи у сумњу правилност побијане пресуде, Врховни суд је одлучио као у изреци, на основу одредбе члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**